

[Victor Larsen.]

hele fabrikationen, uden at være klar over, hvor man er henne. Samfundet kan heller ikke være tjent med, at fabrikkerne, som det må siges at være tilfældet i øjeblikket, ikke har tilstrækkeligt moderne maskinkraft eller i det hele taget er i besiddelse af den tilstrækkeligt moderne teknik. Det er derfor i alle partiers velforståede interesse, at der opnås en ordning, og vi lægger stor vægt på, at den højtærede handelsminister i sin skriftlige fremsættelse af lovforslaget har udtalt, at det må være en ordning, som alle parter kan føle sig tilfredse med. Jeg lægger også netop i dette øjeblik megen vægt på, at ministeren er indstillet på, at fabrikkerne med de rationaliseringsordninger, der allerede er gennemført — det er dog allerede noget — og det, man påtænker at forbedre i den kommende sommer, ikke bliver stillet ugunstigere ved kommende ordning. Hvis man ikke indtager dette standpunkt, vil man forhindre de fremskridt, der allerede er i gang, og i høj grad lægge sten i vejen for kommende fremskridt.

Det var jo ventet, at loven kunne forlænges med ganske uforandrede priser til dyrkerne. Det synes mig ikke meget large, og i og for sig kunne jeg sige, at det synes mig heller ikke at være i overensstemmelse med handelsministerens øvrige syn, når man har forsøgt på denne måde at knibe dyrkerne en smule. Det er ikke meget, der er tale om, men når man lægger mærke til, hvad enhver i dette land vel i høj grad må have lagt mærke til, at pristallet netop i disse dage rykker 4 points op som udtryk for, at der i sandhed ikke er faldende tendenser, desværre, på noget område, synes det ejendommeligt, at man netop på dette område har villet knibe. Man kan måske sige, at den femøre på fragten, der er tale om, ikke betyder så meget, men gør den ikke det for dyrkerne, gør den det endnu mindre for staten, formoder jeg. Man har ganske vist også på et andet område, nemlig med hensyn til nedkulingspengene ønsket at give en forøgelse eller rettere at foretage en ajourføring af de hidtil gældende satser, idet dyrkerne har gjort opmærksom på, at disse nedkulingspenge ikke er forandret siden engang i 1920'erne. De står med 9 øre pr. dobbeltcentner, dette beskedne beløb for roer leveret efter 15. november, og 12

øre efter 15. december. Skulle man nu virkelig ajourføre disse to satser, måtte man vel sige, at det reelle ville være at firedoble satserne. Det har man ikke ønsket, man tilbyder her en fordobling af dem, og jeg må sige, det er et yderst beskedent tilbud. I realiteten betyder det, at man tager 5 øre fra dyrkerne pr. dobbeltcentner og giver 3. Forandringen er altså ikke så forfærdelig stor, men når den højtærede handelsminister kan møde med tilslutning fra dyrkerne, fra overbestyrelsen for de samvirkende danske sukkerroedyrkerforeninger, er ministeren jo stærk i sit standpunkt, det kan ikke nægtes; men givet er det, at sukkerroedyrkerne har vist sig mere large end ministeriet.

Jeg vil gerne gøre den bemærkning til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), som opfordrede fabrikkerne til at vise mådehold, at mig bekendt har fabrikkerne i høj grad vist mådehold under de forhandlinger, der har fundet sted, og det vil også ske i fremtiden — det føler jeg mig ganske overbevist om. Men samtidig vil jeg komplimentere det ærede medlem for den udtalelse, som har sin værdi, at alle i dette land spiser sukker med statstilskud. Det er i virkeligheden tingene sat på den rigtige plads, og jeg har ønsket at sætte en streg under dette, fordi det gennem årene har været sådan, at man har gjort sig de sælsomste forestillinger med hensyn til sukkerordningen og de tilskud, der blev nødvendige, efterhånden som produktionen fordyredes. Det er jo ikke mindst frygten for virkningen af en forhøjelse af sukkerprisen på pristallet, der har været grunden til, at man ligefrem ikke har turdet føre sukkerprisen à jour. Men der er ingen tvivl om, at de forskellige partier, også mit, i allerhøjeste grad ønsker normale forhold her, og at vi ønsker sukkerrationeringen bragt til ophør, såsnart det kan lade sig gøre. Vi er fuldkommen klar over, at dette billige næringsmiddel — som vil være billigt selv med en ajourføring af sukkerprisen — bør kunne nydes i den udstrækning, der er behov for her i landet.

Der er altså — og det må være resuméet af disse betragtninger — ingen uoverensstemmelser mellem roedyrkerne og ministeriet med hensyn til dette lovforslag, og vi kan derfor fra vor side tilsige lovforslaget en velvillig og hurtig behandling.